

13-6-2023

Op zoek naar evenwicht

Ben ik niet altijd al een zonderling geweest, een soort kluizenaar? Ik kan best met mensen overweg maar slechts tijdelijk. Het liefste wil ik alleen thuiskomen. Niet in een leeg huis, ik kan goed leven zonder mensen, alleen niet zonder katten. En net als bij de mensensoort maakt het mij niet uit of het poezen zijn of katers.

Heus ik val mijn eigen soort niet helemaal af, af en toe heb ik er wel eens een lief. Het blijven echter kortstondige ontmoetingen die me rozig achterlaten. Buiten dat stukje genot zijn het voor mij vreemde wezens. Ik heb ze generatie na generatie aanschouwd en met leed in mijn hart gezien dat zij steeds meer leefgebied innamen.

Vorige week nog zat ik bij een pizzeria op een eiland, genoeg leefgebied voor vogels. De merel die ik zag at van restjes pasta die op de grond waren gevallen. Het erge was niet dat de vogel ervan at maar later stukjes tussen zijn snavel klemde en ermee naar zijn nest vloog - en ja, het was een mannetjes merel. Ik ben geen ornitholoog maar het verschil tussen vrouwtjes of mannetjes merel is heel makkelijk te onthouden, het verschil zit hem in het bruine of zwarte verenkleed.

Mensen aan de omringende tafels zagen het kleine leed dat zich naast hen voltrok niet en lalden door, vervuld van hun eigen belangrijkheid. Zij zagen geen andere soorten. Dat er rijkelijk bier en wijn was gevloeid was duidelijk. Dionysos, God van beide spiritualiën, had de mens het plezier van dronkenschap geschonken.

De pizzeria dicht bij het strand had geen muziek aan. Het aanliggende perceel op het zand, voor feesten voor de jonge mensen, wel. Het lallende geweld van de doorgesnoven volwassenen van morgen was niet te harden. Zij hadden ook geen oog voor de natuur rondom; zij zagen geen vogels, voelden niet het zand onder de voeten, het geluid van de zee met het aanzwellende tij ging aan hen voorbij.

Ik moest naar buiten, gebruik maken van de invloed van Haar wrekende kracht. Snel rekende ik af bij een dienstdoende ober. Het dessert dat ik had besteld hoefde ik niet meer ook al stond het op de rekening, geld deed er niet meer toe.

Mijn honger naar de zee werd groter, de wellust die ik voelde, het weten, herkennen van haar aanwezigheid. Gelukkig had ik de sjaal bij me zodat ze niet mijn huidige aardse man-zijn herkende. Eeuwen geleden hielp de Godin Leucotheia mij, vlak voor mijn boot met bemanning zou worden verzwolgen door de golven. Zij wierp in die oudheid aan mij een sjaal toe zodat de wraakzucht van haar Zuster Sedna mij niet trof. De rest van mijn bemanning had dit geluk niet, tijdens de gruwelijke storm vielen zij overboord. Ik wist gewapend te zijn met dit token dat sindsdien altijd om mijn middel zat geknoopt.

Gehaast liep ik langs de vloedlijn naar mijn boot die mij net als mijn sjaal zeer dierbaar was. Ondertussen prevelde ik de zinnen die mij door Leucotheia in de tijd van weleer waren toegefluisterd. Ik riep Harmonia op, zij die het evenwicht kon herstellen, zij die het geschenk droeg dat Hephaistos haar schonk: het in gif gedrenkte gewaad waarmee kinderen werden gedood. De levensbloem die zij kon stuiten, de ongebreidelde voortplanting stoppen voor een korte tijd. Ik voelde na mijn reciterende woorden haar gewaad om mij heen en wist dat ik de juiste beslissing nam, dat mijn Godinnen mij terzijde stonden.

Bij mijn boot aangekomen zag ik dat de vogels en mijn geliefde katten mijn gedachtenkracht voorvoelden. Er waren slechts twee kleine plekken vrijgehouden. Aan boord rees ik het zeil maar reefde het zo zodat het zeiloppervlak kleiner werd en mijn boot

straks met opstekende harde wind hanteerbaar zou blijven. Ver uit de kust stond ik op en richtte mijn bedde naar Sedna. De kam voor haar haren vol zeewier haalde ik uit mijn tas. Toen ze op de voorplecht verscheen, tussen mij en de mij vergezellende dieren begon ik haar haren te ontwarren. Mijn gezang, een octaaf hoger dan normaal, ondertussen de klitten zeewier uit haar haren kammend - ik werkte voorzichtig van beneden naar boven - dit alles om haar gunstig te stemmen. In mijn gezang zat al de onverschilligheid verwerkt die de mens zich jegens de natuur had ontwikkeld, jaar na jaar.

Toen ik klaar was en haar haren lang als een sluier om haar heen hingen vleide zij zich tegen mij aan. Zij fluisterde reciterend en met haar zee-stem werden de golven hoger en hoger. Mijn boot, op de top van een stilgevallen golf, bleef stilhouden. Ik hielp het wonder door de zeilen verder te reven. Ik vertrouw op Godinnen en Goden maar speelde op zeker. De zeemeeuwen verlieten mij, scheerden vlak boven het wateroppervlak en pikten de vliegende vissen op. De andere dieren wachtten op hun beurt en stortte zich op de visresten die de meeuwen uit hun snavel lieten vallen.

Het getij van eb zette in. Ik dankte de Godinnen en vierde het grootzeil om terug te keren naar het strand.

Mijn dieren verlieten mijn boot zodra we weer droge grond onder onze voeten, vliezen en pootjes voelden. Ik liep naar hogergelegen gebied en zag slechts een enkeling. Veel waren tot offer meegenomen door Sedna's woeste zee.